

Türkiye Seçimleri ve Tunus'a Yansımaları!

Müh. Visam Atraş – Tunus

Yerel ve uluslararası medyanın dikkat ve ilgi çekici bir şekilde Türkiye'deki Cumhurbaşkanlığı seçimlerine ilgi duyduğu her bir siyasi gözlemci için bir sır değildir; zira büyük Türk, Arap ve Batı uydu kanalları, demokratik seçimlerin gidişatını an be an takip etmek için özel programlar tahsis etti ve **küresel olarak erozyona uğrayan ve birçok Batı başkentinde naaşı kaldırılan** demokrasiyi açık bir şekilde canlandırma sürecinde elektronik iletişim sitelerindeki tartışmaların alevlenmesi takipçilerin ilgisini artırdı. Sonra "modern" Türkiye'nin kuruluşundan bu yana ilk kez ikinci tur seçimlerden geçildiğinden dolayı Türkiye demokratik sürecinin miktatısı daha da çekici bir hale geldi. Peki Türkiye'de işler nereye gidiyor? Seçim sonuçlarının Tunus üzerindeki etkileri nelerdir? Daha da önemlisi Amerika'nın yeşil ışığı, Türkiye nüfuzunun mevcut versiyonuyla genişlemesinin pekiştirilmesinde ne ölçüde başarılı olacak?

1- Türkiye'nin bölgesel rolü hakkında: Amerika'nın çıkarlarının gözetilmesi kapsamında ilerlemesi.

Öncelikle Türkiye Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin boyutlarına, beklenen sonuçlarına ve Tunus da dahil olmak üzere Kuzey Afrika bölgesindeki yansımalarına geçmeden önce, Türkiye'nin son on yılda artan bölgesel rolünün doğasına dikkat çekmek gerekir; zira Türkiye, Irak ve Suriye gibi düzenli orduları tükenmiş diğer ülkeler pahasına bölgedeki siyasi ve askeri nüfuzu genişletmekte, **milliyetçilik naralarıyla hareket eden ve ondan beslenen ulusal güvenliği koruma kisvesi altında yayılmacı emelleri bulunmakta ve meşruiyetini de dünyanın birinci ülkesi olan Amerika'nın yörüngesinde hareket etmekten almaktadır.**

Bu nedenle Türkiye siyasetinin, olayları Amerika'nın hedeflerine ulaşmasını sağlayacak bir bakış açısıyla ele alma ve onun çıkarlarına hizmet etme, yani bölgesel çevreyi Amerikan çıkarlarına hizmet edecek şekilde etkilemeye çalışma temeline dayandığını söylesek yanlış olmayız; nitekim onu, Yahudi varlığıyla ilişkileri normalleştirmede öncü olmaya sevk eden şey işte budur.

Bu kısa bakış açısıyla Türkiye politikası, **İslam ümmetinin gerçek stratejik derinliğine ve halk rezervine** güvenmeye ve Arap ülkelerinin fikri liderliğini, Osmanlı Hilafetinin gücünün zirvesinde yaptığı gibi **İslam medeniyeti projesi kapsamındaki sözleşmenin arabulucusu** olarak almaya çalışmaya dayanmamakta; aksine Türkiye siyaseti, kalkınmaya yönelik birçok gerçek güç ve temellere göz yummakta ve dışarıda Amerika'yı takip etmeye ve içeride ise hadaratın olmadığı bir medeniyete dayalı sahte Türk modelini pazarlamak için ağırlıklı olarak yumuşak güçlere ve Müslümanların duygularını okşayan yanlış bilgilere dayanmakta ve doğru bir kalkınmanın fikri temellerini ve uluslararası durum üzerindeki doğrudan etkisini görmezden gelmektedir.

Türkiye, pusulasını ABD yönetiminin bölgedeki önceliklerine göre ayarlayarak demokrasi bayrağını taşımakta, onun laikliğini ilan etmekte ve dış politikasını oluştururken Amerikan yeşil ışığını ana kriter haline getirmektedir. Dolayısıyla Amerika'nın talep ettiği siyasi rolleri oynamakta ve bu da onu NATO'da ileri bir konuma oturtmaktadır. Irak'ta, onun öncesinde Afganistan'da Amerika'ya yardımcı olduğu gibi Türk desteği serabının peşinde soluyan grup liderlerine el atıp onları ölüme sürükleyerek İran'ın Suriye'de yapamadığını da yaparak Amerika'ya yardımcı olmuştur. Ayrıca Amerika'nın önce Suriye'de sonra da Libya'da Avrupa'nın rolünü zayıflatmak için ortaya koyduğu kartları karıştırma politikası, çözüm üretmede Rusya ile birlikte tüm Avrupa ülkelerinin önüne geçmesine neden olmuştur ki bu da

son zamanlarda Avrupa medyasının Erdoğan'ın 14 Mayıs seçimlerinde yeniden yükseliş olasılığına karşı yürüttüğü kampanyayı açıklıyor.

- Suriye'de Türkiye; Cenevre, Astana ve Soçi konferanslarına aktif katılımı ve rejimi yeniden şekillendirmek ve tiran Esad ile ilişkileri normalleştirmek için Amerikan çözümü yönünde baskı yapma konusundaki istekliliği sayesinde önemli bir role sahiptir.

- Libya dosyasına gelince; Türkiye'nin buradaki rolü, Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Libya Başbakanı Fayez el-Sarraj tarafından 27/11/2019 tarihinde Ankara ile Trablus arasında güvenlik ve askeri iş birliğine yönelik iki mutabakat zaptının imzalanması ve deniz yetki alanlarının belirlenmesinin yanı sıra birkaç hafta önce İstanbul'dan Türkiye'nin başarılı bir ülke modeli olduğunu açıklayan Dibeybe hükümetinin açık desteğiyle net bir şekilde vurgulanmıştır.

Ayrıca Türkiye'nin Müslüman Azerbaycan'da oynadığı rolü de unutmamalıyız; zira aynı düzmece destek ve Ermenistan'a karşı Azerbaycan halkının yanında yer alma adı altında ülke halkı pahasına Amerika'nın lehine müdahalede bulunmuştur.

Arap bölgesindeki rejimler çatırdamadan önce Erdoğan liderliğindeki Türkiye rejimine biçilen erken rolün mahiyetinden bahsetmeyi atlamış olabiliriz:

Dolayısıyla Yahudi varlığıyla normalleşme, Türkiye rejiminin yirmi yıldır desteklediği bu projenin mihenk taşı olmuştur; Belki de Türkiye'nin son dönemde, Mısır, Suudi Arabistan, Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri, hatta normalleşenler kafilesine katılan ve normalleşen ülkeler kampına sürüklenmesi için giderek baskı altına alınan Tunus'u bekleyen Fas gibi bölgedeki diğer normalleşen rejimlere yakınlaşmasının sırrı budur.

Ardından 2010 yılının sonlarında Kuzey Afrika'nın kalbi olan Tunus'ta kıvılcımı ateşlenen Arap devrimleri dalgası karşısında Amerika'nın bu bölgeye olan ilgisi artmış ve küresel siyasetin dümenini rakipsiz yönetme teklifini korumak için Beyaz Saray'ın önceliklerinden biri haline gelmiştir; dolayısıyla Amerika, Mısır'daki işleri ajanı Sisi lehine çözmek için acele etmiş, Türkiye'nin yardımıyla Libya'da kendisine bir dayanak bulmuş, Tunus ile Fas'ı güvenlik ve askeri alanlarda iş birliği anlaşmaları imzalamaya zorlamış, bu ikisine NATO dışında "temel müttefik" sıfatı yüklemiş, İspanya'nın güneyinde Kuzey Afrika sınırında AFRICOM'a (Amerika Birleşik Devletleri Afrika Komutanlığı) bağlı askeri bir üs kurmuş, Sudan'daki kartları iktidar için çalışan ordudaki adamlarının lehine yeniden düzenleyip İngiltere'nin ajanlarının zayıflıklarını ve acizyetlerini istismar ederek onlara Amerikan çözümlerini dayatmaya çalışmış, Polisario Cephesi liderinin Fas rejimine karşı yaptıklarına ve Batı Sahra bölgesinin Cezayir komşusu için oluşturduğu tehdide benzer şekilde krizler türetmeye ve Avrupalıların bölgedeki nüfuzunu istikrarsızlaştırmaya çalışmıştır; tüm bunlar ise Kuzey Afrika'daki çatışmayla ilgili tek bir bağlamda gerçekleşiyor ki bu da, etrafını tamamen çevreleyip kuşattıktan sonra stratejik bir ağırlığa sahip olan Cezayir'e ulaşmaktır ki böylece Esad rejimi ile ilişkileri normalleştirmek zorunda kalsın.

Şüphesiz Erdoğanlı Türkiye'nin rolü, Amerika'nın bölgedeki çıkarlarını gözetme kapısından yeniden ilerlemek içindir; hatta Libya'da gerçekleştirdiği çıkarlarla ve Cezayir ile ön anlaşmalar yapmak için koşuşturmakla yetinmiyor, aynı şekilde Tunus'ta da rol almak istiyor.

2- Türkiye seçimlerinin Tunus'a yansımaları.

Türkiye'nin içişleri ile Adalet ve Kalkınma Partisi'nin Kemal Kılıçdaroğlu'na karşı hem milletvekili seçimlerini kazanmak hem de Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ikinci tura geçmek için yaptığı ittifakları takip eden biri, kendi döneminde Türkiye adamlarının elde ettiği tüm başarılarla ve bu da onu muhalefetle rol değiştirmeye ve gerçek demokrasinin varlığı kuruntusuna zorlamasına rağmen Erdoğan'ın popülaritesini her zamankinden daha fazla kaybettiğinin ve Türkiye içinde Erdoğan ve ekibinin yönetime uygunluğu konusunda gerçek

bir bölünme olduğunun farkına varacaktır. Hatta Suriye dosyasına benzer alevli dosyalarda da bölgesel olarak kendisine tevdi edilen rolü oynamaya devam etti; bu nedenle onun, Suriyeli mülteciler meselesinin ticaretini yaptığını ve bu kartı Suriye halkının ilticasını reddeden Avrupa ülkelerinin yüzüne ifşa ettiğini gördük. Ancak büyük olasılıkla Cumhurbaşkanlığı yeniden Erdoğan'ın payı olacağı gibi kaybetmesi de iki temel nedenden dolayı pek olası değildir:

Birincisi: Çünkü içeride oyunun iplerini elinde tutuyor, bu noktada devlet aygıtlarını kullanıyor ve uluslararası bir komplonun kurbanı olduğu konusunda kamuoyunu kandırıyor.

İkincisi: Çünkü bölgedeki Amerikan hegemonyası projesini tamamlamak için güvenilir taraf odur.

Erdoğan'ın yeniden seçilmesinin Tunus'a yansımalarının ise aşağıdaki şekilde olacağı tahmin ediliyor:

Amerika'nın Tunus'taki rejimin kırılmasını ve zayıflığını istismar etmeye çalıştığı ve Tunus'ta nüfuzunu genişletebileceği bir boşluk buluncaya ve İslam temelinde değişim iradesine darbe indirinceye kadar rahat durmayacağı Türkiye için bir sır değildir. Bu nedenle o, Kuzey Afrika bölgesinin bu yumuşak tarafında rol oynayabileceğine ve özellikle Tunus üzerinde artan ve onu tamamen çökmeye iten uluslararası baskı karşısında NATO içindeki konumundan yararlanabileceğine inanıyor.

Bir yandan Macron'un kucağına düşen Kays Said, Tunus'u şişenin boğazından değil de dibinden çıkarmayı başaracak gibi görünürken diğer yandan ise İngiltere özellikle parçalanmış Nahda Hareketi içindeki taraftarlarının saflarını yeniden birleştiremiyor; zira Nahda'nın içinde samimi insanlar olduğu gibi Cumhurbaşkanı Erdoğan'a güvenenler de vardır. Bütün bunlar, İngiltere'nin önünde bir engel oluşturmakta, onun zayıflığını daha da artırmakta, dahası Amerika'ya bağlı Türkiye'nin Nahda Partisi'ni etkilemesine ve Gannuşi liderliğinin hareketi içeriden tehdit etmesine yol açmaktadır. Bu nedenle Tunus'ta "siyasal İslam'ı" temsil eden tekelin, Tunus'ta demokrasiyi canlandırmak için bazı liderlerle (gizli ve alenen) yakın temas halinde olan Türkiye kapısından geri dönmesi şaşırtıcı değildir; dolayısıyla insanların onun seçimlerine inanmamasının ardından ılımlı İslam savunucularına, ön plana çıkmaları için şartlar dayatılıyor.

Türkiye'nin Tunus Büyükelçisi Çağlar Fahri Çakıralp, açık ve aleni flörtlerle Türkiye modelini en çok öven birçok liderlerden biri olduğu için Abdullatif el-Mekki ile birden fazla kez görüşmüştür; zira mesele, Türkiye ile fırsatları en iyi şekilde değerlendirmeye çağırarak kalmamış, aksine mesele 29/06/2016 günü, Yahudi varlığıyla normalleşme tutumunun gerginliğin boyutunun hafifletilmesine gerekçe gösterilmesine kadar ulaşmıştır. Nitekim el-Mekki'nin son Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle ilgili yorumu, karşılıklı uyumun bir tercümesi ve daha çok Türkiye'nin resmi pozisyonunun bir ifadesi şeklinde gelmiştir; zira Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Türkiye'de ulusal kardeşliği tesis ettiğini, bunun da onu kazanmaya en yakın hale getirdiğini ve başka herhangi bir kişinin Erdoğan'ın belirlediği politikaların dışına çıkamayacağını açıklamıştır.

Türkiye'nin Munsif Merzuki'yi cezbetmeye ve kutuplaştırmaya yönelik açık bir girişimi olmuştur; bu yüzden o, etkili Türk şahsiyetleriyle görüşmekle kalmamış, Ayasofya'da namaz kılıp Erdoğan'a desteğini açıklamasının ardından Türkiye'de kendisine medya alanı da açılmıştır. Dahası İstanbul'da Suriye muhalefet koalisyonu ile görüşme noktasına kadar ulaşmış ve el-Cezire internet sitesinde 01/05/2023 tarihinde yayınlanan "Tunus Gannuşi'nin değerini çok geç olmadan anlayacak mı?" başlıklı makalesine yer verilen Cumhurbaşkanının Danışmanı Yasin Aktay'ın katılacağı İdlib Üniversitesi'nde uzaktan konferans vermeye davet edilmiştir. Belki de bu, özellikle hareketin liderinin tutuklanmasının gölgesinde Nahda'nın takipçilerinin geri kalanının dikkatini çekmek için yeterli olacaktır; bu da Türkiye'nin yeni bir demokratik geçişi destekleyen kapıdan ülkeye girmesinin önünü açacaktır...

Bu arada Türkiye, manevralar yapmaya devam etmekte ve çatışan her iki tarafı elinde tutmaya çalışmaktadır. Medyanın Raşid Gannuşi'nin yanında olduğunu teyit ettiği ve Tunus'ta demokrasinin geleceğinden duyduğu korkuyu dile getirdiği bir zamanda Türkiye'nin Tunus büyükelçisinin, aceleyle Meclis Başkanı İbrahim Bouderbala'yı seçilmesinden dolayı tebrik ettiğini, mevkidaşı Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı'ndan ona yazılı bir mesaj ilettiğini, deneyim ve uzmanlık alışverişini yoğunlaştırmak ve iki ülkeden parlamenterler arasında görüşme fırsatları sağlamak yoluyla özellikle parlamento alanında olmak üzere Tunus ve Türkiye arasındaki mükemmel ilişkilerden duyduğu memnuniyeti dile getirdiğini görüyoruz.

Böylece Türkiye, demokrasi bayrağını taşımaya ve Yahudi varlığının kollarına düşmekle sonuçlanan sahte bir kalkınma için laik ulusal projeleri temel almak amacıyla Amerikan yönetiminin ve onun demokratik içtihatlarına göre İslami hareketleri ehlileştirmeye devam etmektedir. Dolayısıyla ümmetin düşmanlarıyla güvenlik koordinasyonu ve askeri iş birliği siyasi bilgelik haline gelmiş, İbrahimi din, misyoner istilaların başlığı olmuş ve Hilafete ve dine yardım etmek için orduları harekete geçirmeye yönelik davet ise, ortadan kaldırılması ve Yemen'de Husilerin ve Suriye'de Heyet (Tahrir) eş-Şam'ın yaptıkları gibi taraftarlarına ve davetçilerine savaş açılması gereken tekfirci fikirler haline gelmiştir. Muhammed Fatih ve Ukbe İbn Nafi'nin torunları, yüzyıl boyunca başarısızlığı kanıtlanmış demokrasi, laiklik, vatancılık ve milliyetçilik gibi bu köhnemiş tezleri ve bu kısır fikirleri aşır saf ve temiz olan İslamlarını kabul ederek düşmeye ve çökmeye yüz tutmuş bu ceberrut saltanatın ardından vaat edilen Raşidi Hilafeti kuracaklar mı? Dahası çok geç olmadan "ılımlı İslam" ve onun davetçilerinden beri olacak mısınız?

İslam beldelerinden Arap bölgesinin devrimi, tarihin ender anlarından birinde geldi; zira ABD liderliğindeki Batı'nın dünya üzerindeki pençesini sıkılaştırdığı güç ve tahakküm unsurlarının düşüşüyle aynı zamana denk gelmiştir. Bu da bazı hayali medya zaferlerine rağmen bu pençesinin net bir şekilde gevşemesine, Amerika'da toplumun bölünmesine, Rusya'nın krizleriyle ve Avrupa Birliği'nin de zayıflığı ile meşgul olmasına ve Batı medeniyetinin krizinin birçok tezahürlerine yol açmıştır. Bu da gerek mütekamil hadarî projesiyle gerekse şayet sözleşmesini önemli bir ülkede düzenlemiş olsa bu ümmeti hızlı bir şekilde dünyanın birinci ülkesi yapacak maddi güç unsurlarıyla Batı medeniyetini miras almaya tek aday olan İslam ümmeti için bir fırsat anı olduğu anlamına gelmektedir. Bu yüzden Türkiye'nin yapması gereken, kendisini bu tarihi anı yakalamaya hazırlaması ve Nübüvvet Minhacı üzere İkinci Raşidi Hilafet vaadi üzere olmasıdır; zira Hilafet, Arap enerjisini Türk enerjisi ile kaynaştıracak, bölge halklarını İslam potasında eritecek ve ortak bir geçmiş yaşadığı gibi Hilafetin gölgesinde ortak bir gelecek yaşayacaktır. Sömürgeciliğin kapitalizm ve demokrasi mefhumlarını dayattığı bu tarihsel dönem için hepimiz insanlıktan özür dileriz.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ **"Müşrikler istemese bile dinini bütün dinlere üstün kılmak için peygamberini hidayet ve hak ile gönderen O'dur."** [Saf 9]

Kaynak: [Tahrir Gazetesi - 442. Sayı - 21/05/2023](#)